

А діти ростуть, вирушаючи в світ.
А потім прямують у інші світи.
І хочуть нарешті почати політ,
Забувши про землю, спаливши мости.

Ростуть, дізнаються про біль і про страх,
Про марні надії, про розпач і зраду.
Лиш юність уміє іти по зірках,
Лишивши свій якір далеко позаду.

Лиш юні не звикли дивитись назад,
На решту життя обираючи путь.
Колиска чекає своїх немовлят.
А діти не прийдуть. А діти ростуть.
26.03.2019

ЛЮДИНА

Ти – полум'я. Зігрій, а не спали.
Серед снігів на тебе лиш надія.
Тих, що тебе від вітру берегли,
Цінуй – можливо, ти їх тепла мрія.

Ти – море. Не топи, а піднімай
З глибин смертельних геть розбиті душі.
І кораблі дбайливо зберігай,
Що мчать на битву під вітрилом «мушу».

Ти – сила. Не спустошуй, а твори.
Є міць для цього – в кого, як не в тебе?

Ти – барва. Намалюй, а не зітри
Весняний день із голубого неба.

Найбільша радість чи найгірший жах?
Цей вибір остаточний і єдиний.
Ти – біль, і щастя, і любов, і страх.
Ти – воля. Ти – могутність. Ти – людина.
18.06.2019

МРІЯ

Приходить диво-ранок і п'є із чашки каву,
І небо синє-синє вітається із ним.
Займається світанок. Наліво і направо
На землю сипле сонце промінням золотим.

Це мрія. Дивна мрія... Під шаром бруду й болю
Тихенько зачаїлась від друзів, ворогів.
І дивиться на сонце. І вирватись на волю –
Її палке бажання вже скільки довгих днів.

І небо тихо плаче осінніми дощами.
Хоча на дворі літо, а в серденьку гроза.
Веселка, мов надія, заграла кольорами.
Мов скельце, заблищала малесенька сльоза.

А десь не так далеко – і сонечко яскраве,
Життя коханням пахне, гарячим і п'яним.
Приходить диво-ранок і п'є із чашки каву.
І серце вічно юне вітається із ним.
22.06.2019

ВТОМА

таки названа Втома приходить
у двері стука
коли ти п'єш пігулки чи щось міцніше
каже цілуй у руки
ходи до плечей
і
губ

бо зачну невеселого
вірша
про п'яного лісоруба що не утнув
молитви
п'яного в дрова
рубане дерево
знаєш напевно

або про один монастир не – жіночий
не – чоловічий
ніким не знаний
переінакшений добрими людьми
молота і серпа

череп черепи черепа
чашка чашки і... нема

у душі тої руки нема
і Марії святої нема

ти питаєш, навіщо прийшла
в ранню пору під спів пташок?
підкреслити прихід старості
нагадати земне тавро

у Втоми така професія –
терези між Добром і Злом

так, давай скажу віршика
про беззахисність

про неминучі втручання Себе
в життя

ви так прагнете спокою, спокою...
спокійно, вже їде швидко

щоб кричала стобіса голосно
до судоми суха
трава

діти тиснуть 'читати скорочено'
розуміючи – щось
не так
таки названа Втома натомість
читає
повністю

ляга на стола під інтимний
тембр

і все далі все ти старієш
не помічаєш
як вірші ті сунуть на голову
ріжуть вже другу ногу
смокчуть білок з очей

заплітають сталеві коси
і з'їдають чужий Едем

і ходиш по хаті боса
лаючись до
дверей

і виє по хаті стомлений голос
над вухом гості:
йди нечиста бо разом – ні

а Втома повзе тарганом
і грайливо мовить:

завтра малá
дзвони

ЯР, ТОЙ ЩО БАБИНІЙ

яку хмару на небі видно?
чи тоне воно у воді?

замучена мама
каже синові мертве –
ні

дивися ця хмара – печиво!
поглянь а там киця мурчить...

з усіх інших бажань, тільки мама
вкотре зітхає...
мовчить

те що бачив на небі хлопчик
маленький хлопчина під літ так сім

розкриває йому сині очі
і кидає на матір
тінь

вперше щось застигає у слові 'глянь'
вдруге котиться словом 'ого'

а небом махнула сльоза
і порізала все
серпом

аби марення те пройшло
аби збіглися їхні однакові очі
і вимкнувся клятий дощ

* * *

вони разом лягають на рівну зелену постіль
вони чують що хтось їде
вони знали і стався постріл

мамо як добре як гарно...
ми

де?

